

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMANA MAHARSHI

Cine sunt eu?: învățăturile lui Bhagavan Sri Ramana Maharshi /

Arthur Osborne; trad. de Viorica Weissman. – Ed. a 4-a – București:

Herald, 2024

ISBN 978-630-336-017-1

I. Osborne, Arthur

2

Arthur Osborne

RAMANA ARUNACHALA

Sixth Edition, 1994

Published by President, Board of Trustees

© Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai, India

WHO AM I? (NAN YAR?)

The Teachings of Bhagavan Sri Ramana Maharshi

Translation by Dr. T. M. P. Mahadevan from the original Tamil

Published by V. S. Ramanan, President, Board of Trustees

© Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai, India

WHO AM I?

Extras din **The Collected Works of Ramana Maharshi**,

edited by Arthur Osborne,

published in 1997 by Samuel Weiser, Inc.

© Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai, India

RAMANA MAHARSHI

Cine sunt eu?

Arthur Osborne

RAMANA ARUNACHALA

Sri Ramamana Maharshi

CINE SUNT EU?

(Varianta 28 întrebări-răspunsuri)

Sri Ramana Maharshi

CINE SUNT EU?

(Varianta eseu)

Traducere din limba engleză și glosar:

VIORICA WEISSMAN

EDITURA HERALD
București

LBRIS

We know
books

Redactor:
Radu Duma

Procesare & tehnoredactare:
Codruț Radu

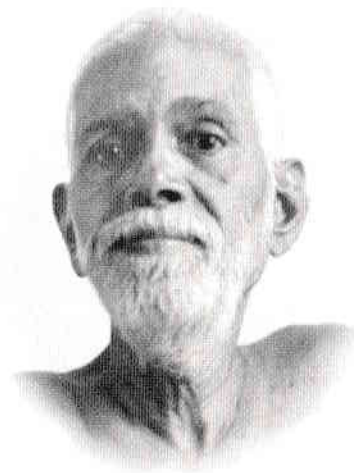
Realizare grafică:
Ela Stoica

Lector:
Aurelia Dumitru

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului. Ediție în limba română publicată de Editura Herald. Copyright © 2024

ARTHUR OSBORNE

Ramana Arunachala

Sri Ramana Maharshi

CUPRINS

Arthur Osborne – RAMANA ARUNACHALA	5
Cuvânt înainte - O explicație despre cum a ajuns să fie scrisă această carte	7
CAPITOLUL I: Ramana Arunachala	16
CAPITOLUL II: Omul care a fost Ramana	24
CAPITOLUL III: Calea directă	47
CAPITOLUL IV: Arunachala Ramana	68
CAPITOLUL V: Mărturie literară	76
CAPITOLUL VI: Afinitate cu budismul	84
CAPITOLUL VII: Ramana <i>Sad-Guru</i>	95
Sri Ramamana Maharshi -CINE SUNT EU?	
(Varianta 28 întrebări-răspunsuri)	105
Introducere	107
CINE SUNT EU? – varianta întrebare-răspuns	110

Sri Ramana Maharshi - CINE SUNT EU?	
(Varianta eseu)	127
Introducere	129
Cine sunt eu? – varianta eseu	134
Glosar	151

CAPITOLUL I

Ramana Arunachala

O epopee grandioasă s-a încheiat; una dintre supremele manifestări ale Grației divine, când Dumnezeu a luat trup omenesc, a umblat și a vorbit printre oameni sub înfățișarea lui Bhagavan Sri Ramana, numit Maharishi, Marele Rishi, s-a săvârșit. Acesta nu a fost un Guru obișnuit, cu toate că a denumi oricare Guru drept obișnuit poate suna absurd. Gurul, dacă este cu adevărat un Maestru spiritual, se află pe un plan superior muritorului de rând; Bhagavan însă nu se afla pe niciun plan: a fost un om care a trăit într-o constantă și neclintită conștiință a identității cu Sinele, care este Dumnezeu, sau, pentru a exprima același lucru din perspectiva opusă, a fost Dumnezeu purtând trup omenesc și supunându-se limitărilor umane. Faptul că a purtat acest trup timp de încă cincizeci și patru de ani¹ a însemnat un îndelung

¹ Este vorba de cei 54 de ani care s-au scurs de la experiența realizării Sinelui - petrecută în vara anului 1896 în casa unchiului său din Madurai pe când era doar un tânăr de nici 17 ani - și până la stingerea sa din viață în ziua de 14 aprilie 1950, ora 20:47, la Ashramul care-i poartă numele, situat la poalele colinei Arunachala. (N. tr.)

sacrificiu pentru binele nostru, sacrificiu care în final s-a transformat într-un act de martiriu.

Acceptarea corpului și a limitărilor sale a dat naștere unui amestec de cunoaștere și de ignoranță care uimea pe mulți dintre vizitatorii lui Bhagavan. Cunoașterea sa spirituală era desăvârșită și constantă. Vorbea întotdeauna cu autoritate. Pentru el nu se puneau problema *samadhiului*, căci era întotdeauna în *samadhi*; era întotdeauna, în mod conștient, *Atma*, Supremul, Divinul, Indivizibilul, Indestructibilul Sine. Nu se puneau problema revelației, căci cine ar fi trebuit să se reveleze cui într-o stare care transcende alteritatea? De aceea, fiecare cuvânt al său era o afirmație divină, fiecare explicație – o scriptură.

Și totuși el dădea dovadă de aceeași neștiință omenescă ca orice muritor de rând. Obișnuia să întrebe dacă cineva sosise, sau cum o ducea altcineva despre care se știa că era bolnav, și așa mai departe. Câțiva devoți, asemenea altor nenumărați vizitatori, găseau întrebările de acest gen nepotrivite, minunându-se cum se putea ca cineva care stăpânea cunoașterea divină să nu aibă deja cunoaștință de faptul că un vapor acostase în port ori că un medicament își făcuse sau nu efectul.

Odată, surprins de acest lucru, un devot îl întreabă: „Știe un *jnani* totul”? Iar Bhagavan, cu agerimea sa obișnuită, răstălmăci întrebarea, transformând-o, prin

răspunsul său, dintr-o teorie vană într-un prilej de a reaminti scopul *sadhanei*: „Tot ceea ce merită să fie știut”.

Cazul său nu era acela al unui yoghin care se străduia să ajungă de la un anumit nivel de cunoaștere la un altul, superior, ci era ceva mult mai simplu și infinit mai vast: a fost un om pentru care trupul său era ca și mort, și care a trăit în identitate absolută cu Sinele Divin, acceptând apoi simplele limitări umane.

Cu toate acestea, trebuie să fim foarte precauți atunci când vorbim despre asemenea mistere. Nu se poate spune despre Bhagavan că nu ar fi avut conștiința unor niveluri sau planuri spirituale superioare. El era Bhagavan și niciun alt plan nu-i putea fi inaccesibil. Pur și simplu celelalte stări de conștiință erau la fel de efemere și aveau aceeași calitate de vis precum condiția umană obișnuită. El era una cu Existența care le conține și le transcende pe toate acestea. Atunci când, după transcenderea atât a condiției umane, cât și a celorlalte planuri existențiale, a hotărât să continue a purta forma umană, el a acceptat de fapt limitările acesteia: să simtă cald și rece, să sufere durere și boală, să aibă o știință limitată a desfășurării evenimentelor. Dacă ar fi purtat un trup omenesc, dar s-ar fi eliberat de a-i simți durerile și boala și de a trăi în neștiința tuturor evenimentelor, oamenii ar fi zis: „E simplu pentru el să ne spună să sălășluim în Inimă, neafecțați de evenimente, doar el nu are nicio durere sau

incertitudine, pe când noi le avem”. Însă el a acceptat durerea și incertitudinea ca pe un dat al formei umane și a dovedit că acestea nu pot afecta seninătatea unui *jnani* care trăiește în permanență neclintit în Real. Acest fapt a dat forță învățăturilor sale, întrucât Bhagavan nu făcea decât să-și îndrume devoții să-i calce pe urme.

Bhagavan a acceptat limitările potențialului uman în aceeași măsură în care le acceptase pe acelea ale cunoașterii umane. Au existat Maeștri spirituali care, pentru a dovedi celorlalți oameni atât supremația legilor spirituale asupra celor fizice, cât și calitatea ieșită din comun a propriului lor drept prin naștere, obișnuiau să săvârșească miracole, însă calea lui Bhagavan este diferită: să arate că este posibil să rămânem ferm ancorați în Sine în mijlocul tuturor limitărilor vieții omenești. De aceea, el a constituit un exemplu de cedare nu numai în fața suferinței umane și a ignoranței în ceea ce privește cunoașterea evenimentelor, dar și în fața legilor și a condițiilor acestei lumi a Erei Întunecate (*Kali Yuga*), legi și condiții care, pentru el, erau reflectate în regulile stabilite de conducerea Ashramului. Astfel încât cei care găseau aceste reguli agasante aveau în fața lor exemplul de supunere al lui Bhagavan.

Totuși, atunci când vorbim despre puterile lui Bhagavan, este nevoie de aceeași precauție care este necesară atunci când ne referim la cunoașterea sa. Au fost devoți

care îl priveau cu o credință simplă, „ca pe mama-și-tata” (cum spune o expresie în tamilă) și care, ori de câte ori se simțeau asaltați de necazuri, își îndreptau rugile către el, iar rugăciunile le erau împlinite. Boala sau greutățile erau depășite sau lucrurile luau o întorsătură favorabilă, de multe ori exact în clipa în care lui Bhagavan i se înmâna o scrisoare sau i se adresa un apel personal. Însă în cazurile în care astfel de împliniri nu erau posibile ori recomandabile, devotul era pătruns de un influx de putere amestecat cu supunere, care îl ajuta să depășească necazurile ce păreau copleșitoare.

Unii devoți au observat că ar fi fost posibil ca Bhagavan să le fi răspuns la rugăciuni, însă când aceștia vizitau ulterior Ashramul, relatându-i întreaga poveste despre modul în care doar apelarea la el le adusese în sfârșit alinarea, acesta părea, în mod omenesc, să nu știe nimic. Într-o asemenea ocazie, întrebat despre aceasta, Bhagavan răspunse:

„De îndată ce un devot se îndreaptă în rugăciune către *jnani*, activitatea divină automată începe să lucreze”.

Dădea această explicație în telugu, însă cuvintele „activitate divină automată” le rostise în engleză.

El nu vorbea și nici nu manifestase vreodată vreun interes față de puterile supranaturale, descurajând, de

regulă, asemenea curiozității din partea devoților și reamintindu-le că astfel de puteri constituie o distragere de la calea spre Realizarea Sinelui, însuși conceptul de putere implicând dualitate. Dacă se întâmpla să fie menționat numele vreunui Maestru spiritual care dăduse dovadă de astfel de capacități, el obișnuia să pună întrebarea: „În momentul în care înfăptuia acele miracole, se gândea oare că el este cel ce acționează?”

Compasiunea lui se manifesta adesea nu prin înlăturarea necazurilor, ci prin a aduce liniștea în pofida acestora. O femeie care-și pierduse soțul, un tată al cărui unic fiu murise, veneau să-și dezvăluie povestea și durerea în fața lui; el nu spunea nimic, ci doar își îndrepta înspre ei privirea ochilor săi luminoși, strălucind de iubire și înțelegere, și pacea le cuprindea inima.

Noi, în această eră materialistă, am fost binecuvântați cu o prezență comparabilă cu cea a lui Buddha, Hristos, Shankara, iar măsura materialismului nostru o constituie indiferența pe care această lume a dovedit-o. În pofida discursurilor ei despre cauze sau idealuri, lumea a ignorat adevărata binecuvântare a erei la fel de orbește cum romanii l-au ignorat pe Hristos. Bhagavan însuși a spus:

„Dacă un singur *jnani* există în lume, de influența lui va beneficia întreaga omenire, nu doar discipolii săi”.

Cu toate acestea, învățăturile lui Sri Ramana nu sunt, prin natura lor, menite să genereze o mișcare de talia celei a lui Buddha, a lui Hristos, sau chiar a lui Shankara, pentru că el nu a venit să ne predice o nouă religie ori să restaureze una existentă deja. Rolul său a fost acela de a deschide o cale spirituală nouă, adaptată condițiilor lumii moderne și accesibilă tuturor celor care se îndreaptă înspre el, indiferent de religia sau de comunitatea căreia i-ar aparține. Acest lucru vrea să însemne că învățăturile sale nu sunt adresate unor comunități întregi, ci doar acelor persoane individuale care le realizează valoarea și care vor să le urmeze.

Înțelepții din vechime au fost de părere că *sadhana* potrivită erei *Kali Yuga* este în principal *nama japa*, invocarea numelui divin. Au recunoscut de asemenea că *jnana marga*, calea directă, e o cale prea abruptă pentru *Kali Yuga*. Cu toate acestea s-a prezis că, în cele din urmă, calea va deveni simplă și ușor de urmat. Acest lucru a fost realizat de Bhagavan Sri Ramana, prin deschiderea pierdutei căi de investigație a sinelui, într-o formă nouă, adecvată condițiilor epocii noastre, după cum se va arăta într-un capitol ulterior. Într-adevăr, calea lui a fost una complexă și totalizatoare, incluzând toate cele trei elemente: *jnana*, *bhakti* și *karma marga*, cu mai mult sau mai puțin accent pus pe fiecare dintre ele, în funcție de tendințele naturale ale fiecărui devot. Crearea acestei căi

reprezintă misterul vieții lui Bhagavan printre noi, iar diversele ei aspecte vor fi discutate în capitolele următoare. În decursul a jumătate de secol de călăuzire spirituală, Bhagavan a afirmat în mod constant că aceasta este calea cea mai bună, cea mai directă și cea mai sigură.

„Investigația sinelui este metoda infailibilă și singura directă de realizare a acelei Existențe absolute și necondiționate care ești tu însuși.”